

ОЛГА ЛАРИОНОВА

ПОД ЗНАКА НА ДЕВАТА

Част 0 от „Знаците на зодиака“

Превод от руски: Александър Хрусанов, 1984

chitanka.info

— Дяволска планета — занарежда Вики, като излезе от банята.
— Друг път въобще няма да се съгласявам да летя на планета с такова слънце, дано се провали в ада...

— Не е трябвало да се раждаш червенокоса — поучително подметна Ричин.

Вики дори не погледна към него. Тя се приближи до широко отворения илюминатор, извади малко, кръгло огледало и започна безочливо да се разглежда. Ричин и Стефан я наблюдаваха флегматично.

— Не могат да се преброят — обобщи накратко Вики, като скри огледалото.

Тя погледна през илюминатора — синкавото утринно слънце заливаше със светлина полето, на което беше кацнал техният кораб, и тясната пътека, водеща към люка и тънките колчета на ограждението с трогателните картончета, на които по юнитски беше написано „Моля да не се досажда на гостите“. Никой не им досаждаше — полето беше пусто. Вики въздъхна шумно и се отправи към каюткомпанията.

— Хранете ме — каза тя, като седна до масата и с лакът отстригна куп юнитски книги. — Хранете ме с лъжичка — много съм разстроена. Кой ни е днес маминка?

— Аз съм маминка — отвърна Стефан и побягна към камбуза.

Ричин взе един стол, седна срещу Вики и започна демонстративно да я разглежда.

— Разкарай се — промърмори Вики.

— Дори не мисля — отвърна Ричин. — Още не съм ти се нагледал. Много ти отиват.

— Искаш да те намразя окончателно?

— Къде по-окончателно? Не те пуснах да се разхождаш по Юна, оставих те да пазиш кораба, а сам седя срещу теб и броя луничките ти.

— Истински звяр, а не началник.

— Вашата маминка иде — пропя Стефан, като се появи с пълна табла. — Донесох тукашно, юнитско млечице, мазно като нашето китово. А вие пак ли се заяждате?

Той сложи чиниите върху масата, заобиколи стола на Вики и приклепна пред момичето.

— Вики, малката, с лунички си по-хубава! Те просто ти липсваха. Питай и Ричин — той е стар грубиянин и няма да ти прави

комплименти.

— Вече опитах — махна с ръка Ричин.

Вики с благодарност погали Стефан по косата, от което неговите ленени къдрици веднага заприличаха на кълчища.

— Хайде да закусваме, утешители. — Няколко минути всички се храниха мълчаливо, но този ден Вики не можеше толкова бързо да се успокои. — Не, каква подлост! И защо именно на мен, а не например на Стефан?

На мъжете тази тема им беше омръзнала — и двамата мълчаха съдържано. Вики го забеляза.

— Да не си помислите, че у мен се събужда атавистично кокетство. Съвсем не. Просто ми е неудобно пред юнитите. Обърнахте ли внимание какви са жените им? Да? А сега ме погледнете мен. Тук в носа. Полуобелен картоф, при това целия в лунички. Позор! И това сред техните Атини, Афродити и Артемиди в добавка...

— Достатъчно, Вики! — не издържа Стефан. — Поразгледах ги тукашните дами, знаеш съвсем не са богини...

— Между другото аз също обърнах внимание на това — замислено проговори Ричини. — Всички мъже са като подбрани — огромни, мургави, чернокоси. И красиви. Така ли е, Вики?

— Да, не ви приличат.

— Аха, компетентният пол потвърждава. А тукашните жени сякаш са от друга етническа група. Дяволски различни са, една с една не си приличат. Когато ни посрещаха, чак очите ни се премрежиха...

— С удоволствие май си спомняш? — откликна леко ехидно Вики.

— Просто чакам. Очаквам връзка с Темир. Вече е време.

Всички неволно погледнаха към надупчения фон на небето.

— Минали са само две минути — безгрижно подхвърли Стефан, — а освен това, ако Темка там в юнитския град решава аналогична задача — имам предвид антропологичната разлика между половете, — той съвсем просто може да е пропуснал сеанса за връзка.

— Онзи ден нали чакахме двадесет минути — и нищо. Така че да се върнем на въпроса за неподражаемите аборигенки...

Ричин я погледна с циганските си очи — аха, и ти се развълнува. А всъщност още вчера трябваше да се разтревожат, след вечерната връзка с Темир Кузюмов.

Сега само Стефан изглеждаше спокоен.

— Твоите юнитки се боядисват неподдражаемо — това ще ти кажа. Между другото у нас на Земята прелестният пол на времето си прави гривите синкави, нали?

— Преди триста-четиристотин години съвсем не са се срамували, а червени са си боядисвали косите още допреди миналата ера. Вярно, в древни времена това се е смятало за недопустимо глезене и затова подобни жени ги наричали будилници или чудачки.

— Ох! — изстена Ричин. — Какви ерудирани личности си имам в екипажа! Чудачки — това е от времето на салоните на Сирано дьо Бержерак. А що се отнася до блудниците, ти въобще не би трябвало да знаеш за тях. Заради възрастта си.

— Интересно, а откъде ти си получил такава ерудиция по тези въпроси?

— В далечни... далечни краища — пропя Ричин. — Не чувам Темир. Давам още десет минути, за да намерите Темир Кузюмов и ме свържете с него.

— На кого ги даваш?

— Наистина, момчета, нима космонавтите си нямат покровител — е, не е задължително да бъде божество, нека е дори някакво малко, непотребно дяволче?

— За съжаление, Вики — поде разсъдително Стефан, — пътешествията между звездите и религията са толкова несъвместими...

— Това са глупости — прекъсна го Ричин. — Ние, грешните, си останахме без покровителство. Жив пример е изчезването на Темир.

— Какво се гърчиш — не са минали още десет минути.

— Аз спокойно чакам. И през петте минути, които отпуснах допълнително на всички нас за същото това спокойствие, мога да ви обясня, че несъвместими ми се струват само две неща — това са изключително високият уровень на тукашната цивилизация и примитивната козметика, която нашият груб Стефан подозира, че използват юнитките. Те не се боядисват, скъпи мои, но аз бих дал много, за да разкрия загадката на Юна.

— Имаш предвид стереотипа на нейните прекрасни мъже? — уточни Вики.

— Съвсем не. Загадката на разнообразието и странното несъвършенство на юнитските жени.

— И девойки — прибави Стефан.

— Не — продължи командирът. — Тях ги нямах предвид...

Беше явно, че той напрегнато мисли за нещо. Всъщност какво значеше „за нещо“? Мислеше за Темир, а не за момичетата.

— На Юна не съм видял нито една девойка. Нито момиченце! — отсече Ричин.

Петте минути изтичаха.

— Наистина! — изуми се Стефан. — Как веднага не го...

Мелодичен звън го прекъсна — задействува се предупредителната система, която се включваше, когато към кораба се приближеше някой юнит. На неодушевените предмети: летящите по вятъра клонки, есенни листа и честите кълбовидни мъгли — не обръщаше внимание. Изглежда, че не се задействуваше и от животни, макар досега земните хора да не бяха видели на Юна нито един звяр. Може би те въобще не съществуваха.

Вики включи екрана за външен обзор и всички видяха крехка женска фигура, която леко накуцваше, но въпреки това удивително леко се плъзгаше по утъпканата сред кафеникавата юнитска трева пътека.

— Ето — зарадва се Стефан, — след минутка загадката на юнитската козметика ще бъде решена — хващам тази очарователна лъо Бом лъо Блан дъо Лавалиер през кръста, обръщам я надолу с главата и я потапям във ваната... Между другото, командире, какво ще й кажем за Темир?

— Всичко, абсолютно всичко. Нямаме основание да не се доверяваме на юнитите.

Вики повдигна рамене.

— Да вляза ли? — разнесе се от високоговорителя тих глас.

— Да, да, заповядайте!

Просвистя двигателят на асансьора. Вики механично приглади косите си и със съмнение огледа своите съвсем неаристократични ръце с изпочупени нокти.

Вратата на асансьора се отвори и мъжете веднага скочиха — малко по-пъргаво, отколкото изискваха елементарните правила на вежливост. Те го правеха естествено всеки път, когато преводачката им

влизаше в помещението — признаха си един пред друг, че у двамата едновременно възниква естествено желание да я вземат на ръце.

— Добър ден, гости! — произнесе тя, като старателно произнасяше думите.

Тя идваше при тях всяка сутрин и докато Темир Кузюмов на практика усвояваше всички чудеса на юнитската цивилизация, с останалите на кораба членове от екипажа тя провеждаше своеобразни телеекскурзии като по молба на земните хора избираше ту един, ту друг кът от полупразния град, който като огромен пръстен опасваше обраслата с трева полянка на космодрума.

— Добър ден, Леа! — отвърнаха в хор земните жители, като не преставаха да се чудят как тази млада жена толкова леко само за няколко дни овладя техния език, докато те дори не се бяха научили да поздравяват по юнитски. Вярно, това не беше толкова просто, колкото можеше да се покаже на пръв поглед — денонощието на Юна се делеше на тридесет и шест часа и за всеки час поздравът звучеше различно.

— Гостите се тревожат и безпокоят? — по-скоро установи, отколкото попита Леа.

— Ами... всъщност... — проточи Ричин.

Стефан и Вики смаяно се вгледаха в него — командирът мънкаше като смъртен ученик. Командирът заекваше. Какво ставаше с командира им?!

А командирът сам не знаеше как да определи и да обясни състоянието си. Едва щом се появи малката юнитска преводачка в помещението и всичките му опасения и тревоги се стопиха. Нищо не можеше да се случи на Темир, беше органически невъзможно. Нещо ставаше с фона, непредвидени атмосферни смущения. Но никакво нещастие. В свят, в който съществуваша ей такива жени, просто нищо лошо не можеше да се случи.

Затова командирът отлагаше и с тъга и последна надежда поглеждаше към мълчащия приемател — може би все пак Темир ще се обади и няма да се налага да безпокоят това толкова нежно същество, на което е просто нелепо да разказват за своите опасения.

Но приемателят само пращеше леко.

— И какво има? — настоя Леа.

— Темир пропадна — проговори предизвикателно Вики. — Той още вчера подозираше нещо...

Очите на Леа се разтвориха толкова широко, че горните им ресници сякаш се издигнаха над веждите.

— Защо не се свързахте с мен още вчера? — прошепна тя така тихо и укорно, сякаш самата нея я бяха обидили дълбоко.

От нейния глас Ричин го изби студена пот. Ако не беше Ана Елизастеги, мургавата, неистовата Ана, останала на Земята, той отдавна щеше да си признае, че се е влюбил безнадеждно в тази дребна, пепелнопризрачна юнитка. Но любовта беше изключена и поради това единственото разумно обяснение за необичайното състояние на командира беше вечното и естествено благоговение на човека пред истинската красота.

— Простете — каза Ричин, като с всички сили се стараяше да понижи колкото е възможно гръмотевиците на своя цигански баритон, — но нашият втори пилот, който се намира в града, наистина не влезе във връзка с нас в определеното време.

— Да беше само това! — вдигна предизвикателно острата си брадичка Вики. — Вчера той успя да предаде... Стефана, включи!

Стефан повдигна рамене — може би не беше необходимо? — и включи някъде от средата записа на вчерашния диалог между Кузюмов и командира.

„... май направих някаква глупост. Показаха ми мъжко училище, а аз попитах дали по принцип е същото и в женските? Нещо не разбрах добре, но изглежда, че у тях няма девически училища. Въобще. Може би ги учат в някакви манастири? Само че, ако се съди по нашата Лавалиер, май не е така. (Ричин смутено се изкашля.) Тогава попитах главния им... Минутка, приятели...“

Минутата продължи дванадесет и половина часа — Кузюмов не възобнови връзката. После — едва сега Вики и Стефан разбраха какво беше най-необичайното в тази вечерна беседа — още вчера винаги оживеният Темир мъкнаше и заекваше, точно както Ричин днес.

— Наистина — рече Стефан, — какво има в това, че Темка е попитал за девическото им училище? Е, ако не е прието, да му бяха обяснили да се държи по-прилично. А ето ти на, че пропадна!

Погледите на присъстващите неволно се обърнаха към преводачката, сякаш тя беше непосредственият виновник за

изчезването на Кузюмов.

С преводачката също ставаше нещо — май никой не беше произнесъл нещо нередно, но тя изпадна в истински смут. Лицето ѝ, твърде нежно и крехко, за да се изчерви, просветна отвътре в перлен блясък, сякаш върху него падаше отразена от огромна раковина светлина. Ресниците трептяха, но не както у земните жени, не заедно, а всяка поотделно; пепелните коси се вееха тихичко като трева от вятъра.

— Сега... — промълви тя, — сега, сега...

Тя забързано ровеше в сребърната си чантичка, заради необяснимото смущение не намираше нужната ѝ вещ и изпод пръстите ѝ от време на време изхвъркваха малки разноцветни мехури, подобни на сапунени, които политаха към тавана на помещението, разтапяха се във въздуха, без да го достигнат, и оставяха след себе си аромат на юнитски кокичета. Накрая тя намери своя микропредавател, напомнящ морски таралеж, и заговори бързо на своя удивително напевен език, чиито утроени, учетворени и при това в различни тоналности гласни, се отдаваха засега само на Темир. Истинското име на тяхната преводачка звучеше като цяла музикална фраза, така че Ричин още в началото измоли разрешение всички да се обръщат към юнитите само в рамките на достъпните съкращения. По такъв начин тяхната преводачка се сдоби със земното име Леа.

От бодливото апаратче се разнасяше в отговор басово пеене само на гласни. Леа го прекъсваше, явно протестираше и се оправдаваше, общото вълнение нарастваше и внезапно Леа насред разговора хвърли апарата в чантата си и вдигна нагоре леките си длани (характерен приканящ жест — да вървим!).

— Какво му се е случило — упорито дръпна глава Ричин, като вече се мъчеше да си спомни каква беше кръвната група на Кузюмов.

— Не, не, нищо няма. Тревожите ли се? Да вървим!

— Е, да вървим — рече командирът. — Вики остава да дежури. Стефан тръгва с мен. Ако до четиринадесет часа корабно време не се обадем, намирай ни по биовълновия индикатор и пробивай защитен тунел по права ос. Това е всичко.

Вики не за първи път и не на първа планета получаваше подобна заповед, но досега, слава богу, нито веднъж не се бе налагало да

пробива защитен тунел. Това беше страшно — да прокараваш защитен тунел през жив град.

Те се вмъкнаха в кабината на скоростния асансьор и не можеха да се обърнат вътре. Наложиха се Ричин и Стефан да вдигнат ръце и да ги опрат в стената на кабината, за да не пречат на Леа. След това изскочиха на полето и се втурнаха по него, по ниската, жилеста трева. Лекото накуцване не пречеше на младата жена да се движи плавно и безшумно. Стефан поостана малко, присви очи към командира, не се сдържа и прошепна:

— Чорчук! — Ричин го изгледа със страшен поглед, но и това не помогна. — Нечиста сила... И тревата не се огъва под нея, и сянка не хвърля. Безплътен дух, дяволска магия...

Дотичаха до малък кораб-всъдеход, който Леа беше оставила в края на космодрума, и в него също беше много тясно, само че там не можеха да стоят прави. Корабът се понесе в чистото, незамърсено от димища небе над огромния град и се отправи към южните му покрайнини, уверено и стремително се носеше в по-ниската, свободната зона на експресните трасета. Но когато наближиха площадката за кацане, земните жители забелязаха, че пространството под тях не беше затрупано — градът сякаш е бил строен със „запас“, в него беше просторно и безлюдно — голяма рядкост за такава сравнително ниска цивилизация, едва усвоила собствената си слънчева система и преживяла някаква глобална катастрофа. Градът поразяваше с удивителната плавност на линиите, с някаква изящна локалност, сякаш са го строили само за да му се любуват от птичи полет. Беше нелепо и немислимо дори да си представиш, че в такъв град би могло да се случи нещо на Темир.

Корабчето внезапно зави надясно, прелетя над необозримите покрайнини на някакъв парк — или беше вече гората извън града? — и се прилепи до ажурната кула, напомняща предисторическа мачта, към каквата в началото на двадесетия век швартовали дирижаблите.

— Моля ви да слезете — с извиняващ се тон произнесе Леа. — Тук не може да се спускат машини.

Те влязоха в някаква подозрително нестабилна кошница, която меко се спусна надолу, а насреща им премина бетонният куб на противотежестта. Чернобрадият гигант, който подсигуряваше спускането, лениво отпуснаше през ръцете си разрошеното въже.

Когато кабината докосна земята, той помогна на гостите да излязат от нея, а след това протегна ръце и извади от нея младата жена — както вадят птица от клетката ѝ.

— Вашият приятел е тук — обясни тя, като се усмихваше стеснително. — Вие също ли искате да видите... това?

Ричин и Стефан енергично закимаха, макар, казано честно, да нямаха представа за какво става дума. Леа, която гигантът продължаваше да държи на ръце, се притисна към рамото му и горещо, умолително му зашепна. Чернобрадият красавец (всички тук бяха чернобради и същински красавци) я изслуша внимателно, след това, без да възрази, я постави обратно в кошницата на асансьора и бавно, както се вдига знаме, я издърпа до върха на мачтата. Когато жената се прехвърли в кораба и като махна леко с ръка, затвори след себе си люка, той се обърна към земните хора, разпери изразително ръце и направи някаква гримаса, която въобще не се разпозна изпод брадата му. Но и без това беше ясно — останали са без преводачка и ще трябва да се обясняват в рамките на речниковия запас, с който разполагат аборигените, тъй като не биваше да се възлагат надежди върху лингвистичните способности на земните жители.

Смутеният великан се изкашля, но все пак реши да започне с жестове и с широк замах на ръката покани гостите към една малка врата. Ричин хвана металическата дръжка, отвори вратата и едва не направи крачка напред, но навреме спря; пред него се беше разкрил някакъв сейф. Ами сега!

Парк, шумолене на дървета, пасторално ромолене на река, а в плътно покритата с бръшлян стена се криеше съвременен стоманен сейф. На проблясващите полички имаше някакви малки уреди, подобни на ръчни часовници, кутии със стрелки, малки бобини като на саморъчно правени трансформатори... и между другите — часовникът и радиостанцията на Темир. Не можеше да има грешка — върху пластмасовия калъф се виждаха ясно инициалите на Кузюмов и регистрационният номер на кораба.

— Моля, гости — проговори собственикът на сейфа, като правеше усилия да не разтяга гласните. — Моля, всички уреди!...

Ричин, без да се замисля, постави на най-ниската поличка всичко, включително малкия дамски десинтор, който така уютно се

поместваше в нагръдния джоб. Стефан го последва, позамисли се малко и за убедителност прибави и писалката си.

— Сега, моля, насам!

Внезапно в зелената стена се откри още една врата, но зад нея стръмно надолу се спускаха доста изтрити каменни стъпала. Започнаха да слизат и скоро престанаха да се ориентират сред лабиринта от стълби, площадки, завои, галерии. Вече не можеха да преценят на каква дълбочина под земята се намират. Също така неизвестно беше предназначението на неголямата овална стая с гладки стени от пясъчник, но с необикновено уютни дивани. Там нямаше върху какво да си спреш погледа, освен малкото отворстие срещу вратата, но затова ти се приискваше да протегнеш крака и колкото е възможно по-дълго да не ставаш, да седиш, да вдишваш удивително чистия прохладен въздух и да се отдаваш на мечти.

— Питайте, моля! — предложи собственикът на подземиеето.

— А какво всъщност да питаме — усмихна се Ричин, — след като не знаем с какво да започнем?

Веждите на юнита се събраха в тъжен ъгъл.

— Тогава трябва да започнем с катастрофата...

И той започна с катастрофата.

Всъщност причината за бедствието си остана загадка, защото на юнита не му достигнаха думи. Но беше очевидно, че на цялата планета не останал нито един жив човек. Нито един.

Дали е било нещастен случай, или преднамерено престъпление... но във всеки случай юнитите имали вина в това, че направили възможна катастрофата. Излъчванията или болестта поразили не само тях, но и мнозинството животни и птици; оцелели дълбоководните жители и както е могло да се предположи — насекомите. А хора на Юна вече нямало — останали живи само екипажите на космическите станции, които се събрали на най-големия изкуствен спътник в орбита около планетата и дълго време чакали, докато подвижните автоматични сонди обследват повърхността на Юна и съобщят, че опасността е преминала, че могат да се завърнат у дома.

Те дочакали този миг и се върнали, но онова, което заварили в родината си, било непосилно за хората. Почти половината от тях полудели, включително и единствената жена. На Юна останали

тридесет и двама души, обречени да се превърнат в последните жители на планетата. Всичките били мъже.

И тогава се решили на единственото, което им оставяло някаква мизерна надежда — на Юна проблемът за клониране по принцип бил решен, правели се вече опити с висши животни, но на никого не му минавало през ума да създаде метод за клониране на хора.

Лабораториите били в пълна изправност, инструкциите още не се били превърнали в прах и последните мъже на Юна решили да рискуват.

Нещастната луда, която не успели да опазят, се самоубила, но именно тя дала възможност от нейните клетки да отгледат първите изкуствени жени. Но защо те си приличали като близнаци? Та те действително били такива, но все пак живи юнитки, които се развивали значително по-бързо благодарение на стимулаторите и малко по-продължителния период на термостатно развитие.

Не минали и петнадесетина години и юнитите се изпоженили за девойките — крехки и бледи като непълнолетните мадони от средновековието.

Можем да си представим как всички са били горди — хора, победили не само собствената си смърт, но и гибелта на цялата своя цивилизация.

Първите родени били все момчета и отначало това радвало бащите и майките — планетата трябвало да се възстановява от руините и праха, а затова се нуждаели от все повече силни ръце. Но минала година, втора и юнитите с ужас разбрали, че по необясними причини техните ръкотворни жени раждали само момчета.

Наложило се да се върнат в лабораториите, добре че имали вече известен опит, и подрастващите юноши получили другарки в живота, родени не от жени, а от уреди и системи. И те родили момчета, за които отново се наложило да се създават млади жени... Това се превърнало в беда и проклятие за планетата, толкова непоправима беда, че дори не било прието да се говори за нея. Учените си блъскали главите в лабораториите, стараели се да прескочат омагьосания праг и малко по малко натрупаните познания започнали да превръщат проклятието в... Вероятно би трябвало да се каже — в щастие; но вероятно няма такова зло във вселената, което да остане непобедимо, да не може поне да се отдалечи или смекчи или дори да се използва.

Високо развитото генно инженерство на Юна позволявало да се създават не какви да е жени, а съвършени, прекрасни като всички богини, взети заедно. Освен това от общото съвършенство юнитите преминали към субективно съвършенство и ако по молба на един юноша създавали Хера, то на друг била нужна Психея. Още повече, че самият процес на израстване вече продължавал само три-четири години, през които бъдещата юнитка, намираща се все още в лабораторен стадий на развитие, достигала нивото на тринадесетгодишна девойка. Следвала една година в стационар, там се провеждало хипнотично обучение и продължавало стимулирането на растежа. В края на тази година момичето достигало нивото на развитие, отговарящо на шестнадесет, седемнадесет години. След това тя вече можела да излезе сред широкия свят, който я бил създал не по свой образ и подобие, а по образ и подобие на своите мечти...

— И това става тук — завърши с неприкрито облекчение юнитът. — Вероятно не всичко разбирате, но досега нито веднъж не се е налагало да го разправяме на някого; на Юна всички знаят, пък и не е прието да се обсъждат тези проблеми, тъй като това е най-съкровено, което притежаваме. Най-скъпото. И ако внезапно нещо се повреди...

— Действително! — удиви се простодушно Стефан. — Ами ако внезапно програмите бъдат нарушени и те... престанат да растат? Не е ли по-добре да се създават повечко жени, а после всеки да си избира по свой вкус?

— А онази, която няма да отговори на ничий вкус? — възрази юнитът. — Цял живот сама ли да остане? Или да тръгне на лов за чужди мъже? Между другото преди петдесет години на Юна беше проведена анкета по този въпрос. Някои от мъжете бяха съгласни със свободния избор, но жените — не. Поголовно. Никоя от тях не може да си представи как ще живее, без да е обичана...

— Да — каза Ричин, като се изправи, — доколкото познавам жените, която и да е от тях би предпочела въобще да не се появява на белия свят. Но все пак, къде е нашият Кузюмов?

— Разбирате ли... — обърка се юнитът, — когато вашият приятел дойде тук, заедно с него влезе един юноша... има такива... нерешителни. Въобще не можеше да създаде образ. Необходимо е да си представяш съвсем ясно за какво мечтаеш. Та той помоли нашия

гост Темир да му покаже най-прекрасната жена на Земята... Не неговата любима, не, а въобще... не зная как да го кажа.

— Идеалния вариант — подсказа Ричин.

— Това не е важно — рече юнитът. — Моля, погледнете...

В овалната стая зад стъклото стана сякаш по-тъмно — противоположната стена посиня, но едновременно стана някак по-лека, по-прозрачна, сякаш беше отворен прозорец направо към нощта, но не тук с тъмозелените ѝ пухкави облаци, а земна нощ, над степта, изпълнена с неподвижни вълни аромат на треви и татул и шумоленето на разлудували се птици, опиянени от тази миризма, и тънките капки на звездите, разтапящи се в предизгревното, едва-едва надигащо се зарево. Тихо, без да бърза, се топеше тази нощ, оставаше недокосната само в магьосническата синева на незакритите цветя, родени от нощта и обречени да изчезнат с изгрева, тъй като те бяха несъвместими и невероятни в дневната светлина.

А там, зад дантелата от редки цветя величествено и стройно се извисяваше тя — земната жена, обгърната с покривалото на неприкосновеност, увенчана с безтегловна корона от негаснещи звезди, неподвластни на изгрева; и всички те бяха от едно естество — и нощното небе, и омагьосаните треви, и тя, безшумно преминаващата през спящия свят, за да не бъде срещната никога наяве...

Те бавно се отдръпнаха от малкото прозорче, сякаш се страхуваха да не пропъдят това видение, и отново тръгнаха по безбройните преходи и стълбища, този път нагоре. Ричин мълчеше, потресен от дълбочината на проникване в прекрасното, която не бе успял да долови у приятеля си.

Стефан също мълчеше, напрегнато промърморваше, сякаш някаква настойчива мисъл се беше залепила за него и просто не можеше да я изрази с думи. Накрая излязоха навън и спряха край обраслата с бръшлян стена, вдъхваха възсухия, съвсем не така свеж като на Земята въздух...

— Един и петнадесет часа — каза Ричин. — Свържи се с Вики.

— Сега — отвърна Стефан, като напипваше дръжката на сейфа. — Ей сега ще се свържа, само...

Явно беше, че натрапчивият въпрос не му позволява спокойно да се върне на Земята.

— Разбирам, че у вас не е прието, но все пак да попитам, а?

Ричин повдигна рамене; чернобрадият гигант не изрази нито съгласие, нито учудване — той замислено се вглеждаше във възсухата юнитска трева, сякаш се опитваше в нея да види омагьосаните нощни цветя, които никога не бяха расли на Земята.

— Ето, Темир обрисова девойка — заговори Стефан, като бързаше и позаекваше. — Човек да полудее от такава красота! И вие можете да създадете такава, ама в плът, в живота, не на стена... Нали можете? Защо тогава за себе си... Не, не, не искам да кажа нищо лошо — вашите момичета също... Всяка наша ще им завиди, ето Вики например? Но все пак, защо не правите вашите жени безупречни? Защо у всяка оставяте по нещо несъвършено?

Юнитът бавно вдигна ръце, сякаш върху тях лежеше нещо леко, безценно, също както пренасяше от асансьора малката си жена.

— Ами затова — проговори той съвсем тихо, — за да има за какво да ги обичаме.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.1-2/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.